

opusdei.org

«L'Opus Dei no és res més que una gran catequesi»

Entrevista a Mons. Xavier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, amb motiu dels 25 anys de l'erecció de la prelatura personal, publicada a Catalunya Cristiana.

26/08/2008

Amb motiu dels 25 anys de l'erecció de l'Opus Dei com a prelatura personal, Mons. Xavier Echevarría, successor de sant Josepmaria Escrivà

i Álvaro del Portillo al capdavant d'aquest consolidat carisma eclesial, accedeix a mantenir amb *Catalunya Cristiana* una llarga conversa en la qual repassa el passat, el present i el futur de la prelatura. Els seus sentiments avui, com els de la majoria dels membres de l'Opus Dei, són d'immensa acció de gràcies pels dons rebuts. Com fa 25 anys, la missió fonamental de la prelatura continua essent en l'actualitat la santificació de la vida quotidiana. «Déu ens crida tots a ser sants — assegura convençut Mons. Echevarría—; no només alguns, tots. Tots podem i hem de viure una vida d'intimitat amb Déu, perquè tots som fills de Déu i de tots els seus fills Déu espera amor.»

—Amb quin esperit viuen la celebració dels 25 anys de la prelatura personal de l'Opus Dei?

—Sense canviar el ritme de treball habitual, cadascú procura donar moltes gràcies a Déu per tots els béns rebuts. En aquest sentit, he disposat que aquest any, fins al proper 28 de novembre, a la prelatura de l'Opus Dei sigui un any marià d'acció de gràcies. També, és clar, aquest aniversari és una oportunitat per renovar l'esforç personal per seguir més de prop Jesucrist, en comunió amb el Papa i tots els bisbes diocesans.

—Fent servir termes humans, es pot dir que ja han assolit la majoria d'edat?

—Si es mira el servei que la prelatura està cridada a donar a l'Església i a les ànimes al llarg dels segles, podem dir que encara es troba en els inicis; certament no pel que fa a la seva missió —recordem la vocació de tots els cristians a la santetat, a través de la vida ordinària—, però sí en

l'amplitud i profunditat de la tasca evangelitzadora que té confiada, perquè encara no és extens el treball que podem assumir en comparació amb les expectatives de tants a l'Església: per exemple, d'un gran nombre de bisbes que desitjarien que comencéssim a treballar a les seves diòcesis.

D'altra banda, tots els fidels de la prelatura tenim cada dia el repte de fer realitat aquest missatge a la nostra vida, amb l'ajuda de la gràcia. Des d'aquest punt de vista, que és el que més importa en la meua opinió, l'Opus Dei mai no es podrà considerar major d'edat; perquè es troba completament necessitat de l'ajuda de Déu, com un fill petit necessita dels seus pares.

—Què va representar fa 25 anys per a l'Opus Dei el reconeixement jurídic com a prelatura personal? Per què es va triar aquesta figura

jurídica davant d'altres de més freqüents en l'àmbit dels moviments laïcals?

—L'erecció de l'Opus Dei com a prelatura personal pel papa Joan Pau II, després d'una amplíssima consulta a milers de bisbes i d'un estudi acurat, va representar el reconeixement eclesial ple del carisma fundacional. Com molta gent sap, el 2 d'octubre del 1928 sant Josepmaria va veure que Déu li demanava promoure arreu del món la crida universal a la santedat i una presa de consciència efectiva i plena per part dels laics de la seva missió a l'Església i al món, principalment a través de la santificació del treball i de les circumstàncies ordinàries de la seva vida. La tasca que va sorgir d'aquella llavor inspirada per Déu, i que es va anar estenent arreu del món, no va trobar el camí adequat dins del dret de l'Església fins que el Concili Vaticà II va establir les

prelatures personals per a determinades finalitats apostòliques. Aquesta figura jurídica encaixa perfectament amb la missió — plenament secular i d'àmbit internacional— de l'Opus Dei, en la qual convergeixen orgànicament fidels laics —que continuen pertanyent a les seves diòcesis respectives— i sacerdots seculars incardinats a la prelatura. D'altra banda, subratlla la plena comunió amb els bisbes diocesans, i clarifica la seva inserció en les diferents diòcesis. Va ser, doncs, un dia llargament desitjat pel fundador, pel qual va pregar i es va mortificar molt, fins al punt d'oferir el sacrifici de no veure realitzat en vida el ple reconeixement eclesial per part de la suprema autoritat de l'Església.

Pel que fa a la resta, els fidels de l'Opus Dei, com que procuren viure amb fidelitat el seu compromís com a cristians —iguals als altres—, se

senten en una comunió particular de pregària, d'intencions i d'afectes amb tots els carismes de l'Església, que sempre són una riquesa del Poble de Déu: realitats antigues o noves, com els moviments eclesials.

—Com ha evolucionat la prelatura en aquests 25 anys? Quins han estat els esdeveniments més importants?

—La configuració jurídica definitiva ha ajudat molt que es comprenguéssin la missió de l'Opus Dei al servei de l'Església universal i la seva inserció plena a les Esglésies locals. Durant aquests 25 anys, a més, hi ha hagut grans motius d'alegria, com la canonització del fundador. Un altre moment que em sembla necessari esmentar és el trànsit del seu primer successor, Mons. Álvaro del Portillo, la causa de beatificació del qual ja s'ha iniciat. A més, la prelatura en aquests anys ha estès els seus

apostolats a nous països dels cinc continents.

Voldria subratllar, però, que per als fidels de l'Opus Dei els esdeveniments més importants no són d'aquest tipus, sinó els que omplen la vida ordinària de cadascú: tot i que passin inadvertits i puguin semblar sense transcendència, són un lloc on Déu espera cada persona, lloc en el qual podem trobar-lo.

—Com va afectar a la prelatura la mort del fundador?

—Déu va concedir al nostre fundador un cor de pare, ple d'humanitat. La seva mort va causar, en un primer moment, dolor profund. De seguida, però, amb l'ajuda de Mons. Álvaro del Portillo, que ens va convidar tots a mantenir oberta aquesta ferida a l'ànima per tenir cura fidelment del tresor que havíem rebut, vam comprendre que aquesta família de

l'Opus Dei ja tenia el seu cap i el seu cor al Cel.

Sant Josepmaria va procurar durant tota la seva vida no ser imprescindible. Es va ocupar de deixar «escolpit» —així ho deia ell— l'esperit de l'Opus Dei. Als qui hem rebut aquest esperit ens correspon ara ser molt fidels a aquest missatge, i fer-lo fructificar dia a dia. Dono moltes gràcies a Déu per haver-me donat l'oportunitat de conviure tants anys amb un sant com sant Josepmaria Escrivà de Balaguer. Confio plenament en la força de la seva intercessió, i crec que avui ens continua mirant i ajudant amb el seu afecte patern i matern, mentre ens diu, com repetia amb freqüència: «Més, més, més!» Sempre podem estimar més, fer més per Déu i pel proïsme; perquè, amb els nostres errors, ens esforcem per acabar cada dia més a prop de Déu que quan vam començar.

—Quin és el secret de l'Opus Dei per, sobretot a Europa, continuar atraient joves cap a un seguiment radical de Crist, ja sigui a través de la vida matrimonial, com del celibat apostòlic o del sacerdoci?

—El mateix secret que té l'Església, i que no pot ser cap altre que l'atractiu sempre actual de Nostre Senyor Jesucrist. Sobre tots els cristians rau l'obligació de fer presents, amb el nostre exemple i amb la nostra paraula, el rostre i el missatge adorables de Crist sense camuflatges, tot i que pugui semblar que anem a contracorrent. I l'experiència és que Jesucrist sempre arrossega.

D'altra banda, per fer servir una comparació que emprava freqüentment sant Josepmaria, l'Opus Dei no és res més que una gran catequesi. Ofereix mitjans de formació cristiana i un acompanyament espiritual

personalitzat als seus fidels i a les persones que participen en els seus apostolats. I són aquests els que amb la naturalitat de la seva vida, de la seva amistat i de la seva conversió personal, donen a conèixer la doctrina de l'Evangelí als seus familiars, amics, col·legues, veïns...

—25 anys després, quins són els reptes més urgents que ha d'afrontar avui la prelatura?

—El repte fonamental és la santedat personal de cadascun dels seus membres, i l'extensió d'aquesta aspiració a la santedat entre moltes persones mitjançant la tasca d'evangelització. Aquesta tasca, que és i serà sempre actual, avui resulta particularment urgent, com no deixa de recordar a tots els homes de fe el Sant Pare, Benet XVI.

D'altra banda, com ja he dit, molts bisbes truquen perquè la prelatura comenci la seva activitat apostòlica a

les seves diòcesis. Fa justament un any es va obrir el primer centre de l'Opus Dei a Moscou. En aquests moments preguem i treballem perquè es faci realitat el treball estable de la prelatura a Romania i Indonèsia.

Un altre repte igualment perenne per als fidels de l'Opus Dei i per a tots els cristians, particularment per als laics, és contribuir amb totes les dones i homes de bona voluntat a configurar una cultura que sigui coherent amb la dignitat de la persona humana.

—Podem parlar de carisma de l'Opus Dei? Continua sent «la santedat pel treball» el pilar de la seva espiritualitat?

—En efecte, i així serà sempre. D'una banda, qualsevol treball honest, qualsevol ocupació honrada, ben feta, acabada per amor, pot i ha de ser lloc de trobada amb Déu, de

servei als altres i de millora personal; Déu ens crida no només quan preguem, sinó tot el dia. No cal parlar, doncs, de treballs o ocupacions de segona categoria, perquè totes les ocupacions professionals poden ser ocasió per trobar-se amb Déu. I no només la feina; per als casats, per exemple, el compliment amorós dels seus deures matrimonials i familiars també és camí veritable de santedat, com ho és l'exercici del sacerdoci per als sacerdots, i per a tots els ciutadans el compliment lleial dels justos deures cívics.

D'altra banda, Déu ens crida tots a ser sants; no només uns quants, tots. Tots podem i hem de viure una vida d'intimitat amb Déu, perquè tots som fills de Déu i de tots els seus fills Déu espera amor.

Molt units a aquest missatge central hi ha la coherència de vida, l'amor a

la llibertat personal i l'afany per ser sembradors de pau i d'alegria al si de la societat, sense posar barreres a ningú.

—Com a prelat de l'Opus Dei, com afronta la responsabilitat d'encapçalar un dels carismes més vius i entusiastes de l'Església actual?

—Em perdonarà si li protesto una mica pels termes de la seva pregunta. A l'Església actual —com sempre ha passat— hi ha molta riquesa espiritual, moltes manifestacions que l'Esperit Sant l'acompanya i inspira. L'Opus Dei és una prova més d'aquesta vitalitat perenne de l'Església, però no volem ser «els primers de la classe». Personalment, puc dir-li que conec molt bé la desproporció de les meves forces per a la tasca confiada, i que procuro el suport de la pregària dels fidels de la prelatura, dels cooperadors i de

tantes persones que pregunten per la nostra tasca. Però, a més, la prelatura de l'Opus Dei no pretén cap glòria humana; aspira a servir sense cap secret, però discretament, com el llevat.

—La intercessió de la Mare de Déu, a la qual han decidit encomanar aquest aniversari, segur que ha estat present durant aquests 25 anys...

—En efecte. I no només durant aquests 25 anys, sinó durant tota la història de l'Opus Dei. Davant de qualsevol necessitat, sempre hem recorregut a Maria. Sant Josepmaria va acudir, des dels primers indicis del que Déu li demanava, a la nostra Mare; i, entre molts altres detalls, va anar en peregrinació a santuaris marians d'arreu del món. També a Montserrat i, especialment, a la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona. Les seves visites a aquesta basílica

barcelonina guarden una estreta relació amb el camí jurídic de l'Opus Dei, que va acabar feliçment ara fa 25 anys. En el present i en el futur sempre serà necessària l'ajuda de la Mare de Déu. Durant aquest any marià que celebrem a l'Obra, he animat tots els fidels de la prelatura a viure amb més cura la devoció del Sant Rosari, i a estendre-la entre els seus col·legues, amics i familiars. És una pregària plenament actual.

Catalunya Cristiana // Samuel Gutiérrez

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/lopus-dei-
no-es-res-mes-que-una-gran-
catequesi-2/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/lopus-dei-no-es-res-mes-que-una-gran-catequesi-2/) (12/08/2025)